

vendighed maa søges løste, ogsaa ud over Øjeblikkets Krav, ønsker jeg ikke at udtale mig. Jeg tror ikke, at en indgaaende Forhandling herom i Dag vil være heldig. Det, der tiltrænges, er Ro. Med Roen kommer Afklaringen, med Afklaringsden den lidenskabsløse Overvejelse, den uheldede Bedømmelse af Forhold, af Maal og af Midler. Det forekommer mig at være saa meget mindre nyttigt at rejse en Debat her i dette Øjeblik, som vi alle maa være enige med den højtærede Finansminister i de Betragtninger, han fremsatte i Gaar, da han forelagde dette Lovforslag. Jeg kan i hvert Tilfælde ganske slutte mig til disse den højtærede Finansministers Betragtninger og skal kun anbefale, at Forslaget nyder hurtigst mulig Fremme her i Tinget.

K. M. Klausen: Maa jeg først sige et Par Ord om dette Lovforslags Forhistorie. Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at Finansudvalget blev indkaldt til ekstraordinært Møde i Mandags Morges. Paa dette Møde fremsatte den højtærede Finansminister en Redegørelse for den Bankkrise, som vi alle kende, og Mødet endte med, at den højtærede Finansminister ønskede en Erklæring af Finansudvalgets Medlemmer om, at de vilde gaa til deres respektive Grupper for at anbefale Sagen, som den var bleven fremlagt for os af Ministeren. Dette blev saa telegraferet ud over Landet, og i Telegrammet stod der, at alle Grupper vare repræsenterede, og at alle Repræsentanterne med Undtagelse af Folketingsmanden for Københavns Amts 2den Valgkreds havde lovet at ville anbefale denne Sag til deres Grupper. Dette Telegram var noget misvisende og er ogsaa blevet misforstaaet mange Steder og adskillige af vore Blade have benyttet sig af denne Lejlighed til at lave Politik ud af dette og fremstille Sagen for Socialdemokraternes Vedkommende i et Lys, som ikke var sandt.

Naar jeg tog Forbehold imod at ville forpligte mig til at anbefale denne Sag for mine Gruppeløbere, laa det ikke i, at jeg var en Modstander af Ministerens Forslag, men i, at jeg syntes, dette var noget helt nyt, vi kom ind paa, at det var en ny Statsskik, som jeg ikke ansaa for heldig. Hvis det nemlig blev almindeligt, at en Minister kunde komme til Finansudvalget og faa dets Medlemmer til paa Forhaand at love at anbefale en Sag, vilde dermed Finansudvalgets Medlemmer være bundne, og naar de kom til deres Grup-

per, vilde disse kun have to Ting at vælge imellem: Enten at gaa i den Retning, som deres Finansudvalgsmedlem var gaaet i, eller ogsaa at desavouere deres Finansudvalgsmedlem. Det forekommer mig, at dette er uheldigt, for herved vilde Finansudvalget blive til en Overrigsdag, hvori Spørgsmaalene blive afgjorte, uden at de øvrige Medlemmer af Tinget faa den Indflydelse paa Sagerne, som de bør have. Jeg kan hertil føje, at jeg gjorde, hvad jeg havde lovet, nemlig at forelægge Sagen for mine Partifæller, og paa Forslag fra min Side vedtog Socialdemokraterne enstemmigt at godkende det, der var sket, nemlig, at give Sanktion til, at Finansministeren havde stillet denne Garanti paa 10 Mill. Kr. til Raadighed.

Vi kunne sige, at dette Lovforslags Skæbne er paa Forhaand afgjort. Ja, det er ikke alene paa Forhaand vedtaget, men det er i Virkeligheden ogsaa allerede den Dag i Dag traadt i Kraft. Der staar i Lovforslagets § 2, at Loven skal træde i Kraft straks. Jeg kunde dog ønske, at der havde været en Bestemmelse om, hvor lang Varighed man tænker sig denne Lov skal have. Nu have disse to Banker, Detailhandler- og Grundejerbanken, faaet en ekstraordinær privilegeret Stilling. Er der i Øjeblikket nogle af vore Banker, der ere sikre, er det disse to, der staa med denne store Statsgaranti. Jeg synes derfor, Spørgsmaalet maa blive det: Hvor længe skal denne Statsgaranti vare? Det burde have været rigtigt, synes jeg, om der var indsat en Tidsgrænse i Forslaget. Men det kan jo være, at den højtærede Minister her kan give os en Forklaring om, hvor længe han har tænkt sig, at denne Garanti skal blive ved at løbe.

Vi have i et Par Aar haft, hvad man kalder gode Tider, det vil sige Tider med stor Virksomhed i alle Erhvervsgræne, baade Industri, Handel og Skibsfart, ligesom ogsaa vort Landbrug har haft rig Høst og gode Priser. Men det gaar med Samfundslivet som med Havfladen, der egentlig aldrig er stille. Ligesom paa Havfladen Bølgetoppen og Bølgedalen følge umiddelbart efter hinanden, saaledes følge ogsaa i det økonomiske Liv de gode Tider og de daarlige Tider efter hinanden, og det synes at være saaledes nu, at Tidsrummene mellem de gode og de daarlige Tider blive kortere og kortere. Den Krise, som vi have set i disse Dage, har haft sine Forløbere. Den er allerede tidligere begyndt i Udlandet. Vi have hørt om den fra Amerika og fra vore nærmeste Nabo-